

Мгр ліц. Андрій ЯСТРЕМСЬКИЙ
Теологічний Інститут, Львів; Люблінський Католицький Університет, Люблін

**ЖИТТЯ ТА ДІЯЛЬНІСТЬ ГЕНРИХА МОСІНГА
НА ЗРАЗОК СВ. ФРАНЦИСКА
(приклад для людей доброї волі ХХІ ст.)**

„Там де є Ісус Христос,
завжди народжується і наново оживає радість”¹.

Вступ.

У сучасному світі відбувається велика кількість змін у різних вимірах: суспільному, політичному, економічному чи то релігійному. Ці зміни стають подекуди причиною „шалених перегонів” сучасної людини до примарного щастя², суть якого зводиться часто до матеріального благополуччя, кар’єрного зростання, прагнення залишатись „вічно молодим та здоровим”, а також виявляється у прагненні до свободи дій та буття, а навіть радше до самоволі у діях та бутті в різних проявах³. На треку цих перегонів змагаються також представники всіх станів Церкви: миряни, богопосвячені особи, священики та ієрархи⁴. Саме тому папа Франциск⁵ неодноразово закликав усіх членів Церкви до переміни способу життя на зразок Ісуса⁶ та

---

¹ Франциск, Апостольська адгортация *Evangelii gaudium* (Рим 2013) /далі: EG/ 1.

² Пор. EG 2.

³ Пор. Йоан Павло II, Енцикліка *Veritatis splendor* (Рим 1993) 32; Франциск, Посинодальна Апостольська адгортация *Amoris laetitia* (Рим 2016) 56; N. McWilliams, *Diagnoza psychoanalytyczna*, Gdańsk 2009, с. 184-185.

⁴ Пор. б.а., *Nowy Papież i obecne problemy Kościoła*, в: <https://www.deon.pl/religia/serwis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,3,nowy-papiez-i-obecne-problemy-kosciola.html> (7.03.2018).

⁵ Пор. б.а., *Już wiemy, dlaczego Franciszek*, в: <https://www.deon.pl/religia/serwis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,29,juz-wiemy-dlaczego-franciszek.html> (7.03.2018); б.а., ‘*Wybór imienia Franciszek jest jak encyklika*’, в: <https://www.deon.pl/religia/serwis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,40,wybor-imienia-franciszek-jest-jak-encyklika.html> (7.03. 2018).

⁶ Пор. EG 1.

власним прикладом у побуті⁷, поведінці⁸ та способі спілкування⁹ заохочує до змін¹⁰.

Приглядаючись до розвитку Христової Церкви у світі, можна зауважити, що на різних етапах цього розвитку та серед різних народів Господь обирає для себе особливих свідків своєї присутності та любові. Серед таких свідків є багато відомих святих давніх віків, як св. Лаврентій, св. Франциск Ассізький, св. Антоній Падуанський чи св. Ігнатій Лойола, так і мужніх свідків недавніх часів, зокрема минулого століття, про яких знаємо більше або менше, або зовсім нічого, і тих останніх, мабуть, набагато більше. Деяких із цих відомих Церква вже оголосила святыми, як наприклад: Отця Піо, Матір Терезу чи папу Йоана Павла II, однак є ще й такі, які чекають на остаточний вердикт, або ж такі, кого Церква офіційно ніколи не оголосить святыми, що не применшує їхніх заслуг перед Богом. Серед них ми можемо згадати Слугу Божого кард. Стефана Вишинського, мучеників за віру в Бога радянської доби, праведників тієї ж епохи серед яких є: о. Генрих Мосінг¹¹, о. Войцех Дажицький, о. Владислав Ванагс, еп. Ян Ольшанський, а також мирияни, напр. Казимир Бартошевський¹², та багато інших. Їх можна назвати пророками свого часу, адже своїм життям та діяльністю запалювали серця інших людей до любові Бога у близьких.

Приклад життя цих людей може бути промовистим та запальним і для сучасної людини. Життя та діяльність Генриха Мосінга є яскравим взірцем

⁷ Пор. б.а., ‘Sam gotuje i zaprosił na obiad swego fryzjera’, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,9,sam-gotuje-i-zaprosil-na-obiad-swego-fryzjera.html> (7.03.2018); б.а., *Franciszek nie korzysta z apartamentu*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,81,franciszek-nie-korzysta-z-apartamentu.html> (7.03.2018).

⁸ Пор. б.а., *Papież Franciszek zmienia styl pracy Watykanu*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,36,papiez-franciszek-zmienia-style-pracy-watykanu.html> (7.03.2018).

⁹ Пор. б.а., *Kazanie bez słów – czyli jak to robi Franciszek*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,45,kazanie-bez-slow-czyli-jak-to-robi-franciszek.html> (7.03.2018); б.а., *Telefon do kiosku: ‘Halo, tu papież’*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,94,telefon-do-kiosku-halo-tu-papiez.html> (7.03.2018).

¹⁰ Пор. б.а., *Папа розповів в'єтнамським єпископам, яким має бути добрий пастор*, в: <http://credo.pro/2018/03/202128> (7.03.2018); б.а., *Bipa – це не спектакль!*, в: <http://credo.pro/2018/03/202019> (7.03.2018); б.а., *Nowy Papież i obecne problemy Kościoła*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,3,nowy-papiez-i-obecne-problemy-kosciola.html> (7.03.2018).

¹¹ Пор. А. Yastremskyy, *Duszpasterska i medyczna posługa Księźda Henryka Mosinga*, в: „Forum młodych pastoralistów” 1/1(2015), с. 26-30.

¹² Казимир Бартошевський (1935-2016) – належав до парафії св. Антонія Падуанського у Львові. За часів радянської влади, незважаючи на небезпеку, допомагав священикам у виконанні їхніх душпастирських обов'язків. Відважний помічник о. І. Хвірута, о. Г. Мосінга та ін.

довіри до Божого Провидіння у наші дні на зразок св. Франциска. Ця довіра Генриха Мосінга проявлялась у практикуванні євангельських рад: убогості, чистоти та послуху, подібно до того, як жив ними св. Франциск Ассізький, наслідуючи Ісуса Христа, а також у радості, що відігравала велику роль у житті цих видатних людей Церкви.

У цьому опрацюванні буде розглянуто чим є добровільна убогість та радість через призму Святого Письма, Учительського Навчання Церкви та аналізу історичного розвитку цих понять, а також придивимось, як керувався ними у своєму житті Генрих Мосінг.

1. Добровільна убогість.

1.1. Убогість (бідність) можемо класифікувати як: **убогість (бідність) матеріальну**, тобто у розумінні нестачі матеріальних благ; **убогість (бідність) моральну** – а саме, як внутрішню свободу стосовно матеріальних благ, якими людина володіє, як і тих, якими не володіє; **убогість (бідність) релігійну** – проявом якої є стан внутрішнього узалежнення своїх життєвих потреб від Бога¹³. У староєврейській мові є декілька термінів для відображення стану бідності: *raš* – бідний, *byon* – зголоднілий жебрак, *'ani* і *'anaw* (у множ. *'anawim*) – зневажена та принижена людина¹⁴.

Ідея добровільної убогості для стародавнього світу була чужа та неприйнятна¹⁵. У тодішньому світі між багатими та бідними була прієва¹⁶. Попри те, що у законодавстві стародавньої Месопотамії та Єгипту були приписи про суспільну справедливість, однак у реальному житті заможні та багаті, підкуповуючи суддів, нівелювали нормативну рівність суспільства¹⁷.

Для Старого Завіту ідея добровільної вбогості є чужою, навіть ганебною¹⁸. У старозавітному Ізраїлі бідність (убогість) сприймали як стан, який заслуговує на зневагу¹⁹, і тривало це доти, доки побутувала хибна думка про Боже благословення, яке вбачали у матеріальному достатку, як нагороду за вірність Богу²⁰. Та, незважаючи на таку панівну думку в суспільстві, досить рано натхнені автори впроваджують ряд нормативних

¹³ Пор. M. Czajkowski, *Ubóstwo*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 383; T. Paszkowska, *Ubóstwo*, в: *Leksykon duchowości katolickiej*, M. Chmielowski (ред.), Lublin-Kraków 2002, с. 897.

¹⁴ Пор. L. Roy, *Ubodzy*, в: *Słownik teologii biblijnej*, X. Léon-Dufour (ред.), Poznań 1994, с. 998.

¹⁵ Пор. там само.

¹⁶ Пор. там само.

¹⁷ Пор. там само.

¹⁸ Пор. там само; M. Czajkowski, *Ubóstwo*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 383.

¹⁹ Пор. Пс 86,1-2.

²⁰ Пор. Пс 1,3; 112,1,3; L. Roy, *Ubodzy*, в: *Słownik teologii biblijnej*, X. Léon-Dufour (ред.), Poznań 1994, с. 998.

приписів на захист знедолених²¹. Особливими захисниками таких людей стали пророки: Амос, Ісая, Осія, Єзекіїл та інші²². Убогого (*бідного*) у псалмах часто представляють, як „слугу Ягве” і приятеля Ягве, бо саме в Нього така людина шукає порятунку²³. Перекладаючи староєврейські тексти грецькою мовою, термін *anaw* перекладено як *ptochos* – нужденний, чи *renes* – бідолаха, що перебуває у крайній бідності, та терміном *praus* – який асоціювався з поняттям людини *тихої, покірної, лагідної*, хоч і пошарпаної долею та лихом, якого вона зазнала²⁴.

Ісус Христос своїм народженням, проголошенням Божого Царства, своїми вчинками, стражданням, смертю та воскресінням надав *убогості* і *добровільній убогості* цілком новий екзистенційний вимір²⁵, бо саме Він став джерелом *ідеї добровільної убогості*, як шляху досконалої пожертви Отцю всього того, що має²⁶. Від свого заснування і до сьогодні, Церква у своєму наслідуванні Христа та у своєму навчанні проголошує, що:

„Як Христос звершив діло ізбавлення в убогості й переслідуваннях, так і Церкву покликано на ту саму дорогу, щоб вона передавала людям плоди спасіння. Ісус Христос, ‘існуючи в Божій природі (...)’ применшив себе самого, прийнявши вигляд слуги’ (Фил 2,6-7) і задля нас ‘став бідним, бувши багатим’ (2 Кор 8,9). Так і Церква, хоч потребує людських засобів для здійснення своєї місії, возвигнута не для пошуку земної слави, а для поширення, зокрема і своїм прикладом, смирення та зれчення. Отець послав Христа ‘нести Добру Новину бідним (...)’ оздоровляти сокрушених серцем’ (Лк 4,18), ‘шукати і спасти те, що загинуло’ (Лк 19,10). Так і Церква огортає свою любов’ю всіх пригноблених людською неміччю, навіть більше – вбачає в убогих і стражденних образ свого убогого і стражденного Засновника, старається полегшити їхню нужду й бажає служити в них Христові”²⁷.

1.2. Генрих Мосінг зростав у благополучній і матеріально забезпечений сім’ї, хоча ще остаточно не досліджено деталей щоденних умов його життя у

²¹ Пор. там само; M. Czajkowski, *Ubóstwo*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 383; T. Paszkowska, *Ubóstwo*, в: *Leksykon duchowości katolickiej*, M. Chmielowski (ред.), Lublin-Kraków 2002, с. 897.

²² Пор. L. Roy, *Ubodzy*, в: *Słownik teologii biblijnej*, X. Léon-Dufour (ред.), Poznań 1994, с. 998-999; M. Czajkowski, *Ubóstwo*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 383; T. Paszkowska, *Ubóstwo*, в: *Leksykon duchowości katolickiej*, M. Chmielowski (ред.), Lublin-Kraków 2002, с. 897.

²³ Пор. L. Roy, *Ubodzy*, в: *Słownik teologii biblijnej*, X. Léon-Dufour (ред.), Poznań 1994, с. 999.

²⁴ Там само.

²⁵ Пор. там само, с. 1000; M. Czajkowski, *Ubóstwo*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 384; T. Paszkowska, *Ubóstwo*, в: *Leksykon duchowości katolickiej*, M. Chmielowski (ред.), Lublin-Kraków 2002, с. 897.

²⁶ Пор. там само.

²⁷ Другий Ватиканський Собор, Догматична Конституція про Церкву *Lumen Gentium*, в: Український католицький університет, *Документи Другого Ватиканського Собору (1962-1965). Конституції, декрети, декларації. Коментарі*, Львів 2014, 8.

дитячі та шкільні роки²⁸. До такого висновку можна дійти щонайменше з двох причин, а саме:

1) Батько Генриха був військовим лікарем зі званням полковника²⁹, офіцери такого рангу тоді зазвичай належали до вищого рівня середнього суспільного класу.

2) Молодий Генрих міг вільно подорожувати країнами Європи³⁰, що підтверджує заможність його сім'ї.

Працюючи в лабораторії Вайгля, він отримував гідну оплату за свою роботу³¹. Важко встановити, скільки платили Генриху Мосінгу у міжвоєнний період, під час війни, чи після неї³². Однак відомо, що останні роки праці в Лабораторії його місячна платня становила 310 карбованців³³, така сума перевищувала більше як удвічі середню заробітну плату тих років у СРСР³⁴, а з урахуванням різних надбавок могла бути ще більшою у три-чотири рази³⁵, та, крім згаданого, міг додатково мати ще один оклад за роботу, яку виконував на „громадських засадах” впродовж двадцяти років³⁶. Ця пропорція, як універсальна формула для рівня доходів в іншій країні, незалежно від географічного розташування і часу, дозволяє усвідомити можливості рівня життя Генриха Мосінга. Він міг дуже комфортно жити, а

²⁸ Пор. А. Yastremskyy, *Naśladowca świętego Pawła w Związkach Radzieckim*, в: „Ateneum kapłańskie” 3/643/166(2016), с. 537-548; А. Yastremskyy, *Duszpasterska i medyczna posługa Księdzia Henryka Mosinga*, в: „Forum młodych pastoralistów” 1/1(2015), с. 24.

²⁹ З розповіді Казимира Bartoševského (5.06.2014, архів AY).

³⁰ Пор. J. Niemiec, *Wiem, że naszego zaufania nie zawiodł. Ksiądz Henryk Mosing (1910-1999)*, в: *Pasterz i twierdza. Księga jubileuszowa dedykowana księdzu Biskupowi Janowi Olszańskiemu ordynariuszowi diecezji w Kamieńcu Podolskim*, J. Wołczański (ред.), Kraków – Kamieniec Podolski 2001, с. 141.

³¹ Пор. А. Yastremskyy, *Duszpasterska i medyczna posługa Księdzia Henryka Mosinga*, в: „Forum młodych pastoralistów” 1/1(2015), с. 24-25.

³² Пор. там само, с. 25-26.

³³ З розповіді о. Bronisława Baranowského (1.11.2013, архів AY).

³⁴ Пор. б.а., *Как рассчитывать пенсию*, в: <http://pensia.in.ua/calcpen.php> (17.02.2018); б.а., *O зарплатах в СССР*, в: <http://red-sovet.su/post/26854/about-wages-in-the-ussr> (17.02.2018).

³⁵ Пор. там само.

³⁶ М.М. Сагайдаковський згадуючи свого Вчителя, зазначає маловідомий факт: „Мало кому відомо, що він (Г. Мосінг – примітка автора), не будучи працівником підрозділу чи установи, які виробляли рикетсійний діагностікум (виробничої частини інституту чи Львівського заводу бакпрепаратів), впродовж 20 років, з 1952 р. і до виходу на пенсію у 1973 р., без будь-якої винагороди у вигляді заробітної платні, а лише на так званих ‘громадських засадах’ керував виробництвом діагностікуму, забезпечуючи випуск препарату в необхідних кількостях, добровільно поклав на себе відповідальність за виконання промислового плану і якість продукції” (М.М. Сагайдаковський, *100 років від дня народження Генриха Станіславовича Мосінга*, в: „Інфекційні хвороби” 2/60/2010/, с. 114).

саме: придбати автомобіль, навіть найкращий і найдорожчий того часу – *Волгу*³⁷, купити велику квартиру та умеблювати її якнайкраще, купити або збудувати гарний будинок за містом чи в мальовничій місцині Карпат. І міг мати та робити багато іншого, про що можна було тоді тільки мріяти. Та він вибрав інший шлях – шлях добровільної убогості (*бідності*). Так як кілька сотень років тому вчинив один *пришелепуватий*³⁸ юнак з багатої сім'ї, що обрав дорогу добровільної убогості (*бідності*) як шлях наслідування Ісуса Христа. Приклад цього *пришелепуватого* юнака впродовж століть захоплює і спонукає тисячі людей до повної довіри Небесному Отцю, захопив він також Отця і Доктора – саме так часто називали Генриха Мосінга його соратники та приятелі – щоб цілковито довіритися Богові.

Ось як згадує про Доктора, на тлі постаті св. Франциска, його близький співробітник Тадеуш Казьмерчак³⁹:

„О. проф. Генрих Мосінг (...) залишився дуже скромною та не обтяжливою людиною. Саме такий спосіб його буття сяяв та опромінював людей, які його оточували. Одним із його улюблених святих був св. Франциск Ассізький. Про його скромність говорить ось такий випадок. Коли після захисту своєї докторської дисертації у Москві, Професор повернувся до Львова потягом, ми взяли таксі (ми, тобто ті, хто зустрічав Г. Мосінга – *примітка автора*), щоб відвезти його з залізничного вокзалу на Зелену, 12⁴⁰. Однак він не сів у таксі, тільки стрибнув у трамвай. Професор не користувався парасолем, не носив рукавичок, навіть у сильні морози”⁴¹.

Вільний вибір убогості відчувався у щоденній атмосфері його львівської квартири на вул. Маяковського, 82 (тепер вул. Левицького), а саме у простому побуті. Отець Павло⁴² щодня споживав їжу зі своєї чашки, яка стояла на кухонному столі, у місці, де він зазвичай їв, і їв він тільки чайною ложечкою. Нікому не дозволяв мити свою чашку та ложечку, робив це самостійно. Неписаним правилом у помешканні Отця Павла було й таке, що

³⁷ Пор. И. Ильичёв, *Цены на новые авто в СССР. Ностальгическая тема*, в: <https://www.drive2.ru/b/288230376151863597> (17.02.2018).

³⁸ Пор. J. Green, *Brat Franciszek*, Warszawa 1987, с. 87.

³⁹ Тадеуш Казьмерчак – 1952 р. працював в Інституті Епідеміології та Гігієни. Народився 1932 р. в Борщові на Тернопільщині. У вересні 1939 р. його батька заарештувало НКВС, а згодом розстріляли в Хатині. Тадеуша разом з матір’ю НКВС арештувало 1940 р. та вивезло до Казахстану. У вересні 1945 р. повернувся до Борщова, а звідти приїхав до Львова. Свої спогади опублікував у книгах: *Polska droga do Kazachstanu*, Warszawa 1998; *Z Sybiru do Polski*, Kraków 2003; Т. Kaźmierczak, *Świadectwo*, в: <http://swiadkowiehistorii.pl/relacje.php?a=swiadectwo&id=64> (31.08.2014).

⁴⁰ Інститут Епідеміології та Гігієни до сьогодні розташований у Львові, на вул. Зеленій, 12.

⁴¹ Т. Kaźmierczak, *Cichy bochater*, в: „*Źródło*” 2(2000), с. 16 (у статті переклад цитованих текстів АY).

⁴² „*Ksiądz Paweł*” або „*Ojciec Paweł*” саме під таким ім’ям знали Генриха Мосінга вірні у місцях його душпастирського служіння під час місійних поїздок.

кожен із хлопців, який гостював у нього якийсь час, вибирав собі чашку та ложечку в кухонній шафі і користувався ними під час спільних трапез. Отець Павло такий стиль новоприбулим хлопцям пояснював так:

„У цьому домі немає господині, як це є зазвичай на плебанії при костелі, тому кожен повинен дбати про чистоту своєї чашки самостійно, а також, щоби спростити миття загального посуду співбрату, який виявив бажання це зробити”⁴³.

Винятком з цього правила були випадки, коли Генрих Мосінг приймав гостей з-поза спільноти дому і тих, що не належали до Інституту помічників⁴⁴. Приймаючи таких гостей, на столі розкладали тарілки та інше столове приладдя, щоб не бентежити гостей, та частували гостей найкращим із того, що було приготоване. Доктор створював умови та заохочував хлопців⁴⁵ до самостійності, навчаючи:

„Кожен помічник чи то священик (мав на увазі передусім співбратів Інституту помічників св. Лаврентія) повинен вміти приготувати якусь першу страву, випрати сорочку і попрасувати штани”⁴⁶.

Мета такого виховання полягала в тому, щоби прищепити своїм вихованцям дух убогості та готовність служити іншим людям і Церкві, а не очікувати, що хтось задоволінням чиєсь потреби. Дух добровільної убогості (бідності) у житті Отця Павла можна також помітити у ще одному прояві. У своїх спогадах про о. Генриха Мосінга, о. Петро Малий⁴⁷ зазначав,

„що під час своїх місійних поїздок Доктор зазвичай їздив плацкартним вагоном, незважаючи на те, що міг би дозволити собі подорожувати купейним або спальним. Він міг також найняти автомобіль з водієм для таких поїздок – міг, бо мав фінансову можливість це робити. Однак обирає таку форму подорожі з огляду на біднішу, більшу соціальну групу людей СРСР, яка подорожувала залізницею у плацкартних вагонах. Та в ситуаціях незвичайних, наприклад, коли квитки у

⁴³ Зі спогадів АY.

⁴⁴ Інститут Помічників Церкви ім. св. Лаврентія – це спільнота, яку Отець Павло заснував за рекомендацією кардинала Кароля Войтили. Під час зустрічі з Кардиналом на початку 70-х років, Кароль Войтила заохотив Генриха Мосінга знайти спосіб для формування людей, щоб вони давали приклад християнського життя. Повернувшись у Львів, Г. Мосінг започаткував спільноту для підготовки помічників Церкви, і уявляв, що деякі з них зможуть бути дияконами; Пор. J. Niemiec, *Wiem, że naszego zaufania nie zawiodł. Ksiądz Henryk Mosing (1910-1999)*, в: *Pasterz i twierdza. Księga jubileuszowa dedykowana księdzu Biskupowi Janowi Olszańskiemu ordynariuszowi diecezji w Kamieńcu Podolskim*, J. Wołczański (ред.), Kraków – Kamieniec Podolski 2001, с. 169; A. Yastremskyy, *Duszpasterska i medyczna posługa Księcia Henryka Mosinga*, в: „Forum młodych pastoralistów” 1/1(2015), с. 28.

⁴⁵ Дім Отця Павла відвідало багато хлопців з різних куточків України. Це була особлива нагода, щоб розпізнати своє життєве покликання, беручи участь у щоденній Євхаристії, читаючи Святе Письмо, на спільній та індивідуальній молитві, у цьому також допомагали духовні розмови з Отцем Павлом.

⁴⁶ Зі спогадів АY.

⁴⁷ О. Петро Малий був улюбленим і шанованим учнем Генриха Мосінга, співбрат в Інституті помічників св. Лаврентія.

плацкартні вагони не продавали чи то через брак вільних місць, чи з якоїсь іншої причини, а була гостра потреба бути у визначеному місці конкретного дня чи конкретної години, Отець Павло без зайвих роздумів купував дорожчий квиток, чи в купейному, чи в спальному вагоні, міг найняти автомобіль, а навіть летів літаком, якщо була така можливість”⁴⁸.

Також інші свідки життя Генриха Мосінга наголошують у своїх спогадах на тому, яким вільним і скромним було життя цієї людини, взірцем для якої був св. Франциск – *Ассізький бідняк*. Болеслав Нагай⁴⁹, про убогість та скромність Доктора пише так:

„Найбільший клопіт з отцем-доктором був тоді, коли ми з дружиною хотіли зробити йому якийсь практичний подарунок, дивлячись на його скромний одяг, кепські черевики, зауважуючи, що у нього немає якісного та теплого светра, що, зі свого боку, було надто важливим під час його східних мандрівок. Коли він завітав до нас у гості в Щецині, я мусів застосувати певну хітрість, щоб оминути велику скромність цього Чоловіка. Я купив потрібні речі для себе, а після повернення до дому з’ясувалось, що светр не подобається дружині, черевики трохи затісні і т.п. У такий спосіб вдалось хоч трохи допомогти цій великій, а водночас дуже скромній та невибагливій Людині”⁵⁰.

У спогадах Тарсиціуша Едварда Плешевського Г. Мосінг залишився таким:

„Вдягався він скромно. Ніколи не брав грошей від пацієнтів. Селяни, яким він допомагав, жертували йому продукти зі своїх домашніх господарств. Ці продукти він споживав сам та роздавав нужденним”⁵¹.

Антоній Ястшембські, згадуючи *свого роботодавця та духовного отця*, описує його так:

„Сам робив різні краплі, ліки та розносив людям, які їх потребували. Робота від ранку – молитва Літургії Годин та звершення Євхаристії – до пізньої ночі... Саме тоді завершував відвідини своїх підопічних. Професор Мосінг ніколи не користувався послугами таксі, їздив трамваями або автобусами”⁵².

Підсумовуючи спогади свідків життя Отця Павла, можна ствердити, що цінність добровільної убогості (*бідності*), як спосіб наслідування Ісуса

⁴⁸ Інтерв’ю з о. Петром Малим (1.05.2014).

⁴⁹ Болеслав Нагай – уродженець Львова. Під час Другої світової війни працював в Інституті Берінга, яким керував Р. Вайгль, на виробництві вакцини проти тифу, виготовуючи воші на власному тілі, а згодом – лаборантом. Після війни 1945 р. виїхав у Гданськ і там навчався в Медичній академії. Згодом став визначним хірургом Щецина та керівником 1-ї Клініки загальної хірургії та хірургії руки Польської медичної академії в тому самому місті.

⁵⁰ B. Nagay, *Przyczynek do wspomnień o ks. Doktorze med. Henryku Mosingu*, w: „Kurier Galicyjski” 106/6(2010), c. 27.

⁵¹ M. Basza, *Człowiek nie jest celem, ale mostem – wspomnienie o doktorze Mosingu*, w: „Kurier Galicyjski” 97/21(2009), c. 10.

⁵² A. Jastrzębski, *Slady wielkości w nowym świetle*, w: „Wieczór Wrocławia” 14-16.04.2000, c. 8; пор. також спогади С. Кринського (1914-2009), w: R. Wójcik, *Kapryśna gwiazda Rudolfa Weigla*, Gdańsk 2015, c. 165.

Христа за прикладом св. Франциска, була для нього не просто гарним ідеалом, а реальною практикою щоденного життя.

2. Радість та відчуття внутрішнього спокою – прояв довіри до Бога Отця.

2.1. Є різні визначення поняття радості і одне з них таке:

„Духовно-психічне переживання динамічної рівноваги діючих сил, яке ґрунтуються на предметній оцінці цінностей та полегшує подолання конфліктів. Радість є динамічним та творчим явищем, тому що зосереджує всю енергію на позитивних аспектах життя, що дає змогу відкрити нові цінності та піднімати реалізовувати їх у собі та у витворах (творча радість). Диспозиційним осередком є свідомість, сформована здоровим світоглядом. Тому джерело радості міститься у глибині людського духа, а не в почуттях та зовнішніх стимулах. (Спрощенням є ототожнювати радість з веселістю, почуттям гумору чи комізом, бо це надає проявам ранг суті явища). Духовна радість може бути частиною людини, що переживає важкі страждання або негаразди та не проявляється у веселості. Це вказує на внутрішнє джерело радості, вільне від тиску зовнішніх чинників чи психологічної структури особистості”⁵³.

З богословських роздумів над змістом Божого Об’явлення, яке міститься на сторінках Святого Письма і в навчанні Церкви, виникає те, що об’явлення Бога людині, вивільняє у ній радість⁵⁴. „У Господі я веселитимусь” (Пс 104,34) говорить псаломспівець і його радість передається іншим: „Ходіте, заспіваймо Господеві (...) Склі нашого спасіння” (Пс 95,1)⁵⁵. Різні типи радості людського життя вчинив Бог одним з елементів своїх обітниць: радість зі співжиття з коханою дружиною (Екл 9,9; Прип 5,15-19)⁵⁶, радість з плодів своєї праці (Екл 3,22), радість від пиття вина (Суд 9,13; Пс 104,15) у помірній кількості (Сир 31,27)⁵⁷.

Повнотою радості, яку Бог обіцяв з давніх давен і дав людям у визначений час, є Ісус Христос. Один із сучасних теологів, Вацлав гриневич, Говорячи про повноту радості у Христі, пише:

„Як же часто слово *радість* Ісус Христос повторює у Добрій Новині для того, щоб *наша радість була повна* (Йн 15,11). Це Він звільняє до радості. Разом із Ним

⁵³ A. Żynel, *Radość*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 330.

⁵⁴ Пор. A. Ridouard, M.-F. Lacan, *Radość*, в: *Słownik teologii biblijnej*, X. Léon-Dufour (ред.), Poznań 1994, с. 845; A. Żynel, *Radość*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 330.

⁵⁵ Пор. A. Ridouard, M.-F. Lacan, *Radość*, в: *Słownik teologii biblijnej*, X. Léon-Dufour (ред.), Poznań 1994, с. 845.

⁵⁶ Пор. Другий Ватиканський Собор Душпастирська Конституція про Церкву в сучасному світі *Gaudium et spes* (Рим 1965), 49; *Катехизм Католицької Церкви*, Жовква 2002, 2362.

⁵⁷ Пор. A. Ridouard, M.-F. Lacan, *Radość*, в: *Słownik teologii biblijnej*, X. Léon-Dufour (ред.), Poznań 1994, с. 845.

розпочалась нова ера радості з віри і надії. У переконанні апостола Павла радість є одним з плодів Духа (Гал 5,22)”⁵⁸.

Радість є плодом визволення, разом зі спокоєм та свободою, а спільно вони є суттєвими елементами Христового діла спасіння⁵⁹. Почуття радості та гумору є проявом любові до людей та світу, а також розпізнавальним знаком справжнього християнства⁶⁰.

2.2. Отець Павло був оптимістом. Він, людина глибокої віри, був наповнений радістю, яка проявлялась у працьовитості, внутрішньому спокої, у почутті гумору та в позитивному сприйнятті дійсності. Він, як людина сповнена радістю та оптимізмом, запалював людей, що були довкола нього, добром, любов'ю та надією на краще майбутнє.

У своїх спогадах про Отця Павла, о. Петро Малий, розповідаючи про свій перший приїзд до Львова разом зі своїм братом⁶¹, згадує, що його дуже здивував радісний прийом Отця Павла, незважаючи на те, що коли вони прийшли до помешкання Отця Павла, то вже було досить пізно – приблизно дванацятا година⁶². Згадуючи той момент зустрічі і розмірковуючи про щирий та радісний пізній прийом, о. Петро голосно роздумує і запитує себе: якою була б сьогодні його радість, якби до нього хтось з'явився опівночі?

Таке дивовижне ставлення до інших людей помічали ті, хто перебував довкола нього. Владислав Щепанські у своїх спогадах про Доктора пише, що

„цеїй чоловік (...) з не надто сильним здоров'ям – у нього була загроза втрати зору – зміг так багато дати від себе іншим людям! Гідною подиву та наслідування є глибока віра та довіра Божому Провидінню, саме це, на мою думку, було фундаментом його діяльності”⁶³.

Таку довіру і відчуття Божого синівства, що характеризували св. Франциска, можна було побачити і в житті Отця Павла. Щодня він насичувався добротою Небесного Отця, і саме звідти черпав внутрішній спокій, яким він ділився з людьми, що приходили до нього.

Отець Павло був людиною глибокої молитви, всю свою надію покладав на Бога, як і св. Франциск, що у глибокій молитві наповнювався радістю та спокоєм, викликами, які чекали на нього і на його співбратів, які йому довірились, обираючи дорогу радикального наслідування Ісуса

⁵⁸ W. Hryniewicz, *Radość i nadzieję są naszą siłą*, в: <http://teologia.deon.pl/radosc-i-nadzieja-sa-nasza-sila/> (13.03.2018).

⁵⁹ Пор. А. Żynel, *Radość*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 331.

⁶⁰ Пор. W. Hryniewicz, *Radość i nadzieję są naszą siłą*, в: <http://teologia.deon.pl/radosc-i-nadzieja-sa-nasza-sila/> (13.03.2018); A. Żynel, *Radość*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 331.

⁶¹ Леон Малий – єпископ-помічник Львівської Архідієцезії, старший брат о. Петра.

⁶² Інтерв'ю з о. Петром Малим (1.05.2014).

⁶³ W. Szczepański, *Cale życie w służbie ludziom*, в: „Niedziela” 8(2000), с. 12.

Христа⁶⁴. Доктор був *титаном праці*, вона давала йому велику радість. Ось як згадує про нього один із його співробітників:

„У червні 1952 р. професор Мосінг отримав від військового керівництва СРСР наказ про відрядження в Ужгород. Там стався вибух нового епідемічного захворювання, від якого масово помирали солдати. Я супроводжував Професора у його подорожі і під час роботи в Ужгороді. Незважаючи на сильну спеку, Професор працював від ранніх годин мало не до опівночі, попиваючи міцний чай або каву. Мене дивувала його незвичайна витримка. Він був справжнім *титаном* праці. Спершу Професор отримав відрядження на сім днів, а фактично ми були там понад місяць, а саме до моменту, коли виявили причину захворювання. Подібний стиль праці він мав у Львові, бувало так, що інколи я приходив в Інститут дуже рано, то завжди заставав Професора, що сидів біля мікроскопу та проглядав стоси препаратів”⁶⁵.

Отець Павло дуже серйозно сприймав Божий наказ: „Підпорядковуйте собі землю та пануйте над усім, що її наповнює” (Бут 1,28), тому праця була для нього як восьме тайнство⁶⁶. Це переконання він сформулював у девізі Інституту помічників Церкви: *adiuva et ora, disce et labora*⁶⁷, пояснюючи значення поняття *labora*, пише: „Працюй, не марнуй час, сприймай працю як восьме тайнство”⁶⁸. Подібне бачення праці мав св. Франциск, вимагаючи від співбратів виконання обов’язку праці⁶⁹.

Генрих Мосінг радів, що міг служити нужденним та вбогим під час війни та у післявоєнний період. Він бачив Ісуса Христа в людях, які перебували довкола нього, покалічених хурделицею лихоліття війни. Він мав здатність розгледіти в них гідність Божих дітей, попри ілюзорну втрату цієї гідності. Двері його житла були відчинені для тих, хто потребував допомоги. Приймав їх, сідав разом із ними за стіл, щоб вони могли поїсти, не зважав на те, що деякі з тих найбідніших смерділи, бо давно не мились Зазвичай він ділився тим, що мав у домі, в Ім’я Ісуса Христа „міг віддати нужденному останні харчі”⁷⁰. Так само св. Франциск бачив в убогих Сина Божого. Він огортає своєю турботою хворих на проказу і разом з ними засідав до спільної трапези в ім’я любові до Христа⁷¹.

⁶⁴ Пор. J. Green, *Brat Franciszek*, Warszawa 1987, с. 98.

⁶⁵ T. Kaźmierczak, *Cichy bohater*, „Żródło” 2(2000), с. 16; Препарати були нанесені на лабораторні скельця та накривались скельцями. Такий „сендвіч” з двох скелець і препарату між ними вивчався під мікроскопом, а велика кількість препаратів у скельцях мала вигляд стосу (*примітка автора*).

⁶⁶ Пор. *Tymczasowy projekt Konstytucji Pomocników Kościoła pod wezwaniem św. Wawrzyńca*, в: приватний архів о. Б. Барановського, с. 27.

⁶⁷ Там само.

⁶⁸ Там само.

⁶⁹ Пор. J. Green, *Brat Franciszek*, Warszawa 1987, с. 116.

⁷⁰ Зі спогадів автора; пор. інтерв’ю з о. Л. Саламоном (29.04.2014); M. Basza, *Człowiek nie jest celem, ale mostem – wspomnienie o doktorze Mosingu*, в: „Kurier Galicyjski” 97/21(2009), с. 11.

⁷¹ Пор. J. Green, *Brat Franciszek*, Warszawa 1987, с. 116.

Вершиною синівської довіри Небесному Отцю Отця Павла, був період хвороби, яка наприкінці життя прикувала його до ліжка. Це був період особливого терпіння та мучеництва. Незважаючи на страждання, його сповнювала радість та внутрішній спокій. Своє терпіння він сприймав як благодатний дар. Тих, що його відвідували, приймав з радістю. Однак під час розмови просив, аби вони молились за нього, щоб не змарнував благодаті страждання⁷², яке жертвував за львівську архідієцезію⁷³.

Як св. Франциск, попри випробування, був сповнений радості і довіри до Господа⁷⁴, так само і Отець Павло до останніх хвилин свого життя залишався вірним у радості та довірі своєму Господу⁷⁵.

Життя Генриха Мосінга може бути гарним прикладом для роздумів над метою „шалених перегонів” у пошуках щастя. У випадку Генриха Мосінга – Отця Павла, щастям було шукати та виконувати волю Небесного Отця, яку реалізовував у двох заповідях любові⁷⁶. Робив це як студент, науковець, а також тоді, коли перебував на вершині слави серед провідних епідеміологів СРСР та всього світу. Робив це відважно й тоді, коли став священником, усвідомлюючи можливі репресивні дії з боку держави з атеїстично-войовничу ідеологією. Завдяки такому способу життя він став особливим свідком Божої любові у світі та пророком свого часу. Його життя запалило серця інших до любові Бога у близкіх і вогонь цей продовжує горіти досі.

Беручи до уваги життя та діяльність Генриха Мосінга, можна зробити висновок, що таке свідчення довіри до Божого провидіння у наші дні на зразок святого Франциска – це приклад до наслідування для людей доброї волі всіх часів, зокрема ХХІ ст.

Бібліографія:

Документи Церкви

Другий Ватиканський Собор, Душпастирська конституція про Церкву в сучасному світі *Gaudium et spes* (Рим 1965).

Другий Ватиканський Собор, Догматична Конституція про Церкву *Lumen Gentium*, в: Український католицький університет, *Документи Другого Ватиканського Собору (1962-1965). Конституції, декрети, декларації. Коментарі*, Львів 2014, с. 55-116.

⁷² Зі спогадів автора; пор. інтерв’ю з о. Л. Саламоном (29.04.2014).

⁷³ Зі спогадів автора; пор. інтерв’ю з о. Л. Саламоном; інтерв’ю з о. О. Саламоном (3.01.2014); T. Kaźmierczak, *Cichy bohater*, в: „Žródło” 2(2000), с. 16; S. Nowosad, *Dobroczyńca*, в: „Kurier Galicyjski” 98/22(2006), с. 10.

⁷⁴ Пор. J. Green, *Brat Franciszek*, Warszawa 1987, с. 238-239.

⁷⁵ Пор. S. Nowosad, *Dobroczyńca*, в: „Kurier Galicyjski” 98/22(2006), с. 10.

⁷⁶ Пор. Мк 12,29-31.

- Йоан Павло ІІ, Енцикліка *Veritatis splendor* (Рим 1993).
Катехизм Католицької Церкви, Жовтня 2002.
- Франциск, Апостольська адгортация *Evangelii gaudium* (Рим 2013).
- Франциск, Посинодальна Апостольська адгортация *Amoris laetitia* (Рим 2016).
- Предметна література**
- Basza M., *Człowiek nie jest celem, ale mostem – wspomnienie o doktorze Mosingu*, в: „Kurier Galicyjski” 97/21(2009), с. 10-11.
- Czajkowski M., *Ubóstwo*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 383-384.
- Green J., *Brat Franciszek*, Warszawa 1987.
- Jastrzębski A., *Ślady wielkości w nowym świetle*, в: „Wieczór Wrocławia”, 14-16.04.2000, с. 8.
- Kaźmierzak T., *Cichy bochater*, в: „Źródło” 2(2000), с. 16.
- Kaźmierzak T., *Polska droga do Kazachstanu*, Warszawa 1998.
- Kaźmierzak T., *Z Sybiru do Polski*, Kraków 2003.
- McWilliams N., *Diagnoza psychoanalityczna*, Gdańsk 2009.
- Nagay B., *Przyczynek do wspomnień o ks. Doktorze med. Henryku Mosingu*, в: „Kurier Galicyjski” 106/6(2010), с. 27.
- Niemiec J., *Wiem, że naszego zaufania nie zawiodł. Ksiądz Henryk Mosing (1910-1999)*, в: *Pasterz i twierdza. Księga jubileuszowa dedykowana księdzu Biskupowi Janowi Olszańskiemu ordynariuszowi diecezji w Kamieńcu Podolskim*, J. Wołczański (ред.), Kraków – Kamieniec Podolski 2001, с. 135-180.
- Nowosad S., *Dobroczyńca*, в: „Kurier Galicyjski” 98/22(2009), с. 10.
- Paszkowska T., *Ubóstwo*, в: *Leksykon duchowości katolickiej*, M. Chmielowski (ред.), Lublin-Kraków 2002, с. 897-899.
- Ridouard A., Lacan M.-F., *Radość*, в: *Słownik teologii biblijnej*, X. Léon-Dufour (ред.), Poznań 1994, с. 845-849.
- Roy L., *Ubodzy*, в: *Słownik teologii biblijnej*, X. Léon-Dufour (ред.), Poznań 1994, с. 998-1002.
- Szczepański W., *Całe życie w służbie ludziom*, в: „Niedziela” 8(2000), с. 12.
- Tymczasowy projekt Konstytucji Pomocników Kościoła pod wezwaniem św. Wawrzyńca, в: приватний архів о. Б. Барановського.
- Wójcik R., *Kapryśna gwiazda Rudolfa Weigla*, Gdańsk 2015.
- Yastremskyy A., *Duszpasterska i medyczna posługa Księcia Henryka Mosinga*, в: „Forum młodych pastoralistów” 1/1(2015) /<http://www.katechetyka.eu/files/forum-mlodzych-pastoralistow-nowe-czasopismo-naukowe.pdf>, (13.03.2018)/, с. 24-30.
- Yastremskyy A., *Naśladowca świętego Pawła w Związkach Radzieckim*, в: „Ateneum kapłańskie” 3/643/166(2016), с. 537-548.
- Żynel A., *Radość*, в: *Katolicyzm A-Z*, Z. Pawlak (ред.), Poznań 1997, с. 330-331.
- Сагайдаковський М.М., 100 років від дня народження Генриха Станіславовича Мосінга, в: „Інфекційні хвороби” 2/60(2010), с. 111-115.
- Інтернет-джерела**
- Hryniwicz W., *Radość i nadzieję są naszą siłą*, в: <http://teologia.deon.pl/radosc-i-nadzieja-sa-nasza-sila/> (13.03.2018).
- Kaźmierzak T., *Świadectwo*, в: <http://swiadkowiehistorii.pl/relacje.php?a=swiadectwo&id=64> (31.08.2014).

б.а., 'Sam gotuje i zaprosił na obiad swego fryzjera', в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,9,sam-gotuje-i-zaprosil-na-obiad-swego-fryzjera.html> (7.03.2018);

б.а., *Franciszek nie korzysta z apartamentu*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,81,franciszek-nie-korzysta-z-apartamentu.html> (7.03.2018).

б.а., *Już wiemy, dlaczego Franciszek*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,29,juz-wiemy-dlaczego-franciszek.html> (7.03.2018);

б.а., *Wybór imienia Franciszek jest jak encyklika*, <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,40,wybor-imienia-franciszek-jest-jak-encyklika.html> (7.03.2018).

б.а., *Kazanie bez słów – czyli jak to robi Franciszek*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,45,kazanie-bez-slow-czyli-jak-to-robi-franciszek.html> (7.03.2018);

б.а., *Telefon do kiosku: 'Halo, tu papież'*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,94,telefon-do-kiosku-halo-tu-papiez.html> (7.03.2018).

б.а., *Nowy Papież i obecne problemy Kościoła*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,3,newy-papiez-i-obecne-problemy-kosciola.html> (7.03.2018).

б.а., *Papież Franciszek zmienia styl pracy Watykanu*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,36,papiez-franciszek-zmienia-styl-pracy-watykanu.html> (7.03.2018).

б.а., *Bipa – це не спектакль!*, в: <http://credo.pro/2018/03/202019> (7.03.2018);

б.а., *Nowy Papież i obecne problemy Kościoła*, в: <https://www.deon.pl/religia/servis-papieski/aktualnosci-papieskie/art,3,newy-papiez-i-obecne-problemy-kosciola.html> (7.03.2018).

б.а., *Как рассчитывать пенсию*, в: <http://pensia.in.ua/calcpen.php> (17.02. 2018);

б.а., *О зарплатах в СССР*, в: <http://red-sovet.su/post/26854/about-wages-in-the-usssr> (17.02.2018).

б.а., *Папа розповів в'єтнамським єпископам, яким має бути добрий пастор*, в: <http://credo.pro/2018/03/202128> (7.03.2018);

Ильичёв И., *Цены на новые авто в СССР. Ностальгическая тема*, в: <https://www.drive2.ru/b/288230376151863597> (17.02.2018).

Свідчення та інтерв'ю

Свідчення Казимира Бартошевського (5.06.2014).

Свідчення о. Броніслава Барановського (1.11.2013).

Інтерв'ю з о. Леоном Саламоном (29.04.2014).

Інтерв'ю з о. Олегом Саламоном (3.01.2014).

Інтерв'ю з о. Петром Малим (1.05.2014).

Summarium:

Życie i działalność Henryka Mosinga na wzór św. Franciszka – przykład dla ludzi dobrej woli XXI w.

Współczesny człowiek wypełniony pragnieniem bycia szczęśliwym. To pragnienie on pragnie zadowolić na różne sposoby. Świat dookoła napełniony jaskrawymi ofertami złudnego szczęścia, złudnego, bo nieskierowanego na źródło szczęścia, którym jest Bóg. Często tak się zdarza, że ludzie, spragnieni szczęścia, trafiają na tor „szalonych wyścigów” w pogoni za iluzorycznym szczęściem (por. Franciszek, *Evangelii gaudium* 2). Kościół, troszcząc się o życie wieczne dla swoich dzieci, naucza i zachęca je do

przemiany życia, często pokazując przykład świętych lub szczególnych świadków, których życie było napełnione miłością do Boga, Kościoła i bliźniego. Henryka Mosinga śmiało, można zaliczyć do szczególnych świadków Bożej obecności. Swoje życie on przeżył w wielkim zaufaniu i radości do Boga, jako źródła pełni szczęścia, na wzór św. Franciszka. W swoim życiu kierował się ewangelicznym radami: dobrowolnym ubóstwem, czystością i posłuszeństwem, podobnie, jak to czynił św. Franciszek z Asyżu, naśladowując Chrystusa. Biorąc pod uwagę pragnienie człowieka bycia szczęśliwym i jego poszukiwania wzorców do naśladowania, to życie i działalność Henryka Mosinga może być wzorem szczęśliwego życia, które było zbudowane na miłości Boga i zaufaniu jego Opatrzności.

Andriy Yastremskyy

Nota o autorze:

Andriy YASTREMSKYY – випускник Теологічного Інституту св. Йосипа Більчевського у Львові-Брюховичах, голова Католицької Акції у Львівській Архідієцезії латинського обряду, аспірант Інституту Пасторальної Теології та Катехетики на кафедрі Душпастирства родин КУЛ у Любліні. Тематика досліджень: проблематика душпастирства родин. Зацікавлення: історія Католицької Церкви в період СРСР, дослідження історії життя та діяльності о. Генриха Мосінга.